

TIL LOTTE.

Du fødtes om natten så hurtigt og let.
Alligevel blev du af fødselen træt.
En kurv stod parat. Det var din visselulle.
Helt nær ved hinanden vi sove nu, skulle.

Du vågnede først, og du gryntede' go' da'.
Nu ville du et eller andet godt ha'.
Jeg kiggede glad på min nyfødte baby,
Vi fejrede sammen dagen, din birthday.

Og Jørgen og Jane og Lone de kom,
Det, at du var stor, var de enige om.
Men samtidig var du en hel del for lille
til leg og til sjov, til alt det de helst ville.

Få dage derefter så mødte der op
af piger fra egnen en pæn lille trop.
Og alle var kommet, for de ville høre,
om ikke de måtte din barnevogn køre.

På Pårupvej kørte du op og så ned.
Jeg syntes tit i uendelighed,
men du kunne li' det, og meget du smiled',
mens piger med vognen på vejene iled'.

Du voksede hurtigt og kravlede rundt –
efter dig se sku' man helst hvert sekund.
Omkring et års tid med at gå ku' det knibe,
men stå det gik fint, hvis i no't du ku' gribe.

Vi spiste på skolen til middag en dag,
da du i en gæst pludselig fandt behag.
Du gled under bordet og lige så stille,
du nærmed' dig gæsten, for OP du jo ville.

At snakke var svært, for han kom jo fra Polen,
og ikke spor dansk man ham lærte i skolen,
men OP se det kunne han hurtigt forstå,
og du nød gevaldigt din vilje at få.

Det sker ind imellem, at sære ting hænder.
I to for eksempel for livet blev venner,
for gæsten ret snart blev din kommende far –
din mor må jo også ha' fundet ham rar!

Det endte med sammen til Polen vi drog.
De sværeste livtag med sproget vi tog.
Det første, du sa', var på polsk, var "daj butte",
er noget med "jeg vil i morgensko smutte".

Det skete en dag – hvilken rædsel og skræk,
at vognen med dig i var blevet helt væk.
Jeg skulle jo klippes og sad hos frisøren,
mens du lå og sov lige uden for døren.

Jeg åbnede døren, nu skulle jeg hjem,
og fik en forskrækkelse – den var skam slem
for spor var der hverken af vogn eller Lotte.
Nu hjem - politiet jeg tilkalde måtte.

Frisøren mig ha'de jo godt nok sagt no't,
men det havde jeg bare ikke forstå't.
Det noget var far, der dig hjem ville køre.
Så hjemme I var, og min skræk ku' ophøre.

I Polen vi var kun en kortere tid.
Til styret vi nærrede dyb mistillid.
Så vi vendte atter til Danmark tilbage
til Dragør på Sjælland i solfyldte dage.

Du leged' med Lone i dejligt hvidt sand,
og Lone gik glad ud i Øresunds vand.
Med små glade hop det gjorde du osse –
du stoppede straks – bade gør kun en tosse!

For vandet var ikke blot vådt – også iskoldt.
I mun den – som altid – du fingeren holdt.
Nej, bedre det var at bli' på det tørre,
hvor varmen er dejlig, og glæden er større.

På telttur vi rejste til myggeland, Sverig'.
Med myg kom mest du i en skrækkelig krig.
Og krigen blev værre. Den sådan udarted',
så målet blev Danmark, og hjemad vi started'.

Men Jørgen og far vile først ud på tur
til højeste bjerg midt i lappekultur.
Til bjerget gik skib, og med det sku' de tage.
Til aftensmad kom de dog ikke tilbage.

På primus vi havde skam bøfferne stegt,
men det blev nu snart til et langtidsprojekt.
Tilbage til fods far og Jørgen sku' vandre,
og der var et godt stykke vej til os andre.

De kom midt om natten. Vi spiste, du sa':
"Nu vil jeg da gerne min middagssøvn ha'".
Med teltture var vi helt færdige blevet –
tog andre slags rejser - en masse opleved'.

På bilture skete det faktisk ret tit,
at måleren viste, benzin var kun lidt.
Straks blev der råbt FRI, for den sidste sku' vandre
af sted til en tank, få benzin til os andre.

Du råbte skam FRI, fra du bare var tre,
og det var lidt svært for os store at se,
at du skulle finde en tank helt alene –
og derpå tilbage med ti liter bene!

Vi flyttede rundt og på Als slog os ned.
Her var nogle piger, I legede med.
Og her vi fortalte, et barn var i vente.
Det julelys hurtigt i øjnene tændte.

Men endte med slagsmål og riven i hår.
Jeg spurgte forskrækket, hvad her foregår.
I ville blot begge med barnevogn køre,
og ugen fordele ku' knapt la' sig gøre.

Tre dage til hver – hvem sku' søndag så ha'?
Det udløste strid og en slem en endda! - - -
Maria blev født, og nu kunne I køre,
men I kammeraternes kalden ku' høre.

Vi købte en kro, der lå midt i en skov,
og snart du og Lone I bad os om lov
til ponyer få, til to dejlige heste.
Men æsler, det fandt I, det var nok det bedste.

På æslerne red I i skoven omkring.
I slikhuset æslerne åd søde ting.
I legede godt, og der kom kammerater.
De vidste, at Lone og Lotte PARAT ER!

En dag gik vi ned til en god lille strand.
Vi ville os køle i Lillebælts vand.
Du skyndte dig ud – kunne slet ikke svømme,
men vandet var lavt – det ku' vi bedømme.

En pige fra Stevning var med os den da'.
Hun heldigvis var ikke ret langt derfra,
da pludselig du var i vandet forsvundet,
Men li' med det samme hun havde dig fundet.

Hun langbenet var og på bunden ku' stå,
Hun bøjed' dig ned og dit hår kunne nå.
Og så blev du hurtigt af vandet optrukket.
Så frisk som en fisk var du atter opdukket.

Vi flytted' tilbage til Sjælland igen.
Din yndlingsleg nu det var Barbie og Ken.
Det krævede ro, når med de to du leged'.
Det havde du kraftigt for os understreget.

Du teenager var, og nu skulle du se,
hvordan i Amerika alting gik te'.
Med dig og Maria gik turen mod vesten.
Vi landed' i Memphis – ret fornemt for resten.

En kulsort chauffør stod på stedet parat
med lang cadillac med tv – det er klart.
Han kom for til Holiday Inn os at bringe –
oprigtig talt – turen var ikke så ringe.

At tage et billede kunne I nemt,
men da apparaterne de var godt gemt
i kufferters dyb - ja, så måtte I vente,
om aftenen ville de atter os hente.

Om aftenen stod I så begge parat.
I hånden I havde hver sit apparat.
Da rulled' en trist Subaru op for døren –
vor vært var så stolt, for han var importøren.

I skuffede var, men snart over det gik
i fin restaurant og med super musik.
Og pludselig højt dirigenten så sa',
at Mr. Antkowiak er her i dag,

og med sig "two lovely teenagers" han har.
Nu måtte du vælge et nummer sågar.
Den med "karameller" du straks hitted' på,
og lige på stedet du kunne den få.

Til gården i Helsingør var der et hus.
For dig og for Lone det var skam et plus.
I mored' jer godt, og ret tit holdt i fester.
For os var der fred - I ku' frit have gæster.

Og du blev student, ville være jurist,
men studiet var både ked'ligt og trist.
At pleje de syge du tænkte alvorligt –
men ærlig talt postbud er sundt – ikke dårligt!

En dag fik du Tanja, og grunden var Peer.
Du fik også Thomas, men så ikke fler'.
I flytted' til Annisse – søde børn leged',
og alting så godt ud, sådan som det plejed'.

Men du var slet ikke med livet tilfreds.
At noget var galt, kunne tydeligt ses.
En dag brød du op, ville styre alene,
hvordan skulle spilles på din egen scene.

I Helsingør bo'de du så nogle år,
og alt blev passet trods ændrede kår.
Og ung var du - danse du altid godt ville –
man kan det vel kalde den helt store dille!

Så derfor du indtraf en dag til et bal.
Det foregik vist i en meget stor hal.
Tilfældigvis Orla var også til stede.
Han havde skam også den der dansegæde.

I dansede sammen og mærkede snart,
at det her var noget helt særligt og rart!
Det endte med, Orla på middag dig indbød,
og tanken var skøn, men lidt angst den dig indgød.

For Orla var dejlig, men bare så ny –
og faktisk du dansede rundt på en sky!
Du ringed' til Eva og bad hende køre
og vente nær huset, til hun fik at høre

at alt var i orden – du klared' dig selv –
måske løbet ind i et kæmpestort held!
Se, det var præcis netop det, som der skete,
og glæden til fire I også udsprede.

For Orla var far. Han af børn havde to.
Med Lotte og børn skulle seks sammen bo.
I huset var heldigvis plads, mange senge,
Det fuldt blev til randen med piger og drenge.

Da børnene voksed' og flyttede bort,
I drømte om hus, hvor til vandet var kort,
med skønneste udsigt – en flot lille rede,
men sådan et hus var det svært at oplede.

En dag du i jobbet var ude som postbud,
så så du et brev sendt fra Stiftamtet ud.
Det skulle leveres et sted meget nyd'ligt,
hvor fjorden ku' ses og endda meget tyd'ligt.

Det brev måske skilsmisseakter betød.
Da Orla så huset, så tændtes en glød.
Han ringed' og spurgte, om salg var på tale,
og hvad man så skulle for huset betale.

Det viste sig så, at det hele lå klart.
Til handel var parterne begge parat.
Og hurtigt det gik, nu var udsigten jeres,
men huset skulle nok helt restaureres.

Ved vinduet sad I, da solen gik ned,
nød fjord og natur samt den dejige fred.
"Men huset", sa' Orla, " er ikke velegnet.
Vi bygger et nyt! Vi må straks ha' det tegnet."

Men siges det må, at det var et held,
at Orla med far næsten bygged' det selv.
Nu står det, en bygning af højeste klasse
med udsigt så herlig fra husets terrasse.

En hel del der findes, som i holder a'.
Det er skiture, rejser, en rask cha-cha-cha,
at spise lidt lækkert og rødvin at nyde
og kort kan I spille så godt som en jyde.

Dog bedst af det hele er jo jeres børn.
Med børnebørn tager I gerne en tørn.
I nyder at mødes, en samlet famil'je,
at alle sig klarer, har ønsker og vilje.

Mit digt om min Lotte jeg slutte nu vil,
med sige "hvor er det dog godt du er til"!
Tænk, snart går du rundt med den kløgtigste mine,
og snart kan man høre dig jublende grine!

Fra mor og far.